

РЕШЕНИЕ

№ 395

гр. София, 22.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 13.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **11904** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Р. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС срещу решение № УПВР – 313/23.11.2020г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 70, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 12 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Правят се възражения, че жалбоподателят е посочил като причина за напускане на страната по произход опасения за живота си, поради което т. 2 на чл. 13, ал.1 от ЗУБ е неприложима. Неправилно е прието, че молбата за закрила е явно несправедлива, същата е подадена след изтичане на 14–дневната карантина при настаняване в СДВНЧ. Не са изследвани предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Ответникът – интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез упълномощения си процесуален представител юристконсулт Ч., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана.

Прокурор Г. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде

отхвърлена.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД09- ВР - 1434 от 18.11.2020г. на РПЦ — С., отдел „ПМЗ — кв. Военна рампа, подадена от Р. И., лице от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., етническа принадлежност - пащун, вероизповедание: мюсюлманин, сунит, семейно положение — женен. ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На датата на регистрацията на чужденеца са връчени Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България. Предоставен му е и Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут в приемни на ДАБ при МС.

Проведено е интервю, за което е съставен протокол с рег. № УП – 6498/19.11.2020г. По време на интервюто Р. И. е заявил, че е напуснал А. през И., Турция и е влязъл нелегално на територията на Република България. Не е имал конкретна цел, искал е да дойде в Европа, за да остане жив, за да спаси живота си. Съпругата му, родителите, братята и сестрите са останали да живеят в провинция Л., А.. Никога не е бил арестуван или осъждан, не е имал лични проблеми в държавата си по произход и не твърди да е бил политически ангажиран, или да е имал някакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност. Не е бил обект на заплахата или насилие.

В административното производство е приложена Справка с рег. № МД– 595/02.11.2020г. относно Ислямска Република А., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Видно от нея, някои части от страната се контролират от въоръжени бунтовнически групи. Като цяло обаче гражданските власти поддържат контрол върху официалните сили за сигурност, въпреки че понякога представители на последните действат независимо. На 29 февруари 2020г. между САЩ и талибаните е подписано споразумение за установяване на мир. Споразумението ще доведе до прекратяване на продължаващия 19 години конфликт, воден от талибаните срещу всички афгански правителства и западните им съюзници след ноември 2001г. В А. сблъсъците между талибаните и афганистанските сили за сигурност ка продължили, като насилието е останало на високи нива. Регистрирани са над 500 смъртни случая от двете страни за периода от 18 до 24 октомври 2020г. Мисията на ООН за подпомагане на А. документира 5939 цивилни жертви от 1 януари до 30 септември 2020г. Това представлява 30% намаление на цивилните жертви в сравнение със същия период на 2019г. и най-ниският брой цивилни жертви през първите девет месеца на годината от 2012г. насам. В справката е посочено, че в К. има случаи на насилие, но делът на населението, засегнато от него е много малък и насилието не е на ниво, при което един завърнал се, дори такъв без семейство или друга мрежа за подкрепа и без преди това да е живял в К., би се изправил през сериозна и индивидуална заплахата за живота си поради безразборно насилие.

В хода на образувано производство по общия ред административният орган е констатирал наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и е приложил ускорена процедура. Постановил е решение №УПВР – 313/23.11.2020г., с което е отхвърлил молбата на Р. И. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

След анализ на личните причини, посочени в интервюто и преценка на данните от Справката за ситуацията в Ислямска република А. е стигнал до извода за липса на предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, както и представена докладна записка от 07.12.2020г. на служител в отдел „ПМЗ - [жк] за това, че Р. И. е напуснал самоволно общежитието на отдел „ПМЗ –[жк]. При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 01.12.2020г., а жалбата срещу него е подадена на 03.12.2020г. - в преклузивния срок по чл.84, ал.2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено на основание чл.70 ал.1 от ЗУБ от компетентен административен орган съгласно заповед № РД-05-120 от 14.02.2018г. (л.24), в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна.

Не е основателно възражението за допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила при преминаването от производство по общия ред в ускорена процедура. Такава законова възможност е регламентирана в разпоредбата на чл. 70, ал.1 от ЗУБ, съгласно която, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, в срок до 10 работни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

В случая административният орган е счел, че са налице предпоставките на чл.13, ал.1, т. 2, т. 4 и т. 12 от ЗУБ, а именно, че чужденецът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, молбата е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни. Влязъл е в страната не по законоустановения ред и не е заявил незабавно пред компетентен орган желанието си да получи закрила, освен ако независещи от него причини са му попречили да направи това. Обсъдени са предпоставките по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ и е прието, че не са налице основания за предоставяне на статут.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода, че жалбоподателят не посочва конкретни причини за основателни опасения от преследване. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата

по причина на техния пол или срещу деца. Жалбоподателят по време на интервюто посочва, че никога не е бил, арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми със силите за сигурност, нито с властите поради религиозната си и етническа принадлежност. Не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Общо е посочено, че заявителят иска да остане жив, да си спаси живота. Спрямо него обаче няма данни да е упражнявано преследване. Правилно при данните от интервюто е прието, че чужденецът не посочва причини за основателни опасения от преследване, при което е приложим чл. 13, ал. 1, т. 2 от ЗУБ, достатъчно основание при липсата на предпоставките по чл.8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ молбата за международна закрила да бъде отхвърлена като явно неоснователна. Досежно другите две посочени основания по чл. 13, ал.1, т. 4 и т. 12 от ЗУБ, съдът приема, че липсват достатъчно убедителни доказателства за позоваване на тези разпоредби, но предпоставките на чл. 13, ал.1, т. 2 от ЗУБ са доказани и те са самостоятелно основание и елемент от фактическия състав на чл.13, ал. 1 от ЗУБ. Освен, че е доказан чл. 13, ал.1, т. 2 от ЗУБ, не са налице и предпоставките по чл.8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8 от ЗУБ.

Относно статута на бежанец, обосновано и законосъобразно е прието, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951 г., нито посочените лични причини за напускане на страната по произход. Чужденецът не сочи конкретни опасения от преследване, нито действителни такива действия, предприети спрямо него. Той не е бил заплашван, нито пък насилван или изтезаван. На фона на изложените мотиви в бежанската история на лицето би могло да се направи обоснован извод, че в конкретния случай става въпрос за мигрант, а не за лице, нуждаещо се международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Ж. конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Едновременно с това кандидатът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозна си принадлежност. Фактите, които чужденецът посочва в бежанската си история не обосновават наличието на основателни опасения от преследване. Не се установява кандидатът да е преследван заради религиозната си принадлежност. Той не е имал проблеми в тази връзка. Срещу него не е имало конкретни посегателства. Спрямо афганистанския гражданин не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията му от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. Р. И. не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Спрямо него не е осъществено преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Няма данни, че жалбоподателят е изложен на реална опасност от тежки

посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че Р. И. не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 т. 1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степенята на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степенята на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплахата по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степенята на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Видно от справка с рег. № МД– 595/02.11.2020г. относно Ислямска Република А., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в същата справка, въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието там да се определя като безогледно. Атаките от страна на талибаните са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени данни да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на

държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, както и по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Не са налице и визираните в чл. 4, ал. 3 от ЗУБ предпоставки за забрана за връщане на територията на страната по произход. Няма данни за заплаха за живота и свободата на чужденеца по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 43-ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на Р. И., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС срещу решение № УПВР – 313/23.11.2020г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл.70, ал. 1 във вр. с чл. 13, ал. 1, т. 2, т. 4 и т. 12 от ЗУБ, поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена като явно неоснователна молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: